Les acusacions anònimes en la Inquisició

written by Ramón Flecha | 7 de November de 2026

Quan la gent pensa en la Inquisició, sol imaginar l'horror de la foguera. **Eixa imatge provoca rebuig, però també oculta altres pràctiques inquisitorials que, de diferents formes, han sobreviscut fins als nostres dies. Una de les més notòries era el secretisme de les denúncies.**

Juan Antonio Llorente, que va exercir com a secretari de la Inquisició i posteriorment va escriure la seua història crítica, va advertir que les acusacions anònimes «permetien als enemics personals disfressar el seu ressentiment de zel per la fe i convertien a la Inquisició en un instrument de venjança privada». Montesquieu ho va resumir en *L'esperit de les lleis:* «… ací estan els tribunals de la Inquisició i la boca del lleó en la qual qualsevol delator pot llançar en qualsevol moment les seues acusacions per escrit». Voltaire va anar igualment contundent: «un fill pot denunciar al seu pare, una esposa al seu marit; l'acusat mai s'enfronta als seus denunciants; els seus béns són confiscats en benefici dels seus jutges…».

Hui també observem formes d'anonimat que no han de confondre's amb la confidencialitat legítima. Estes pràctiques solen anar acompanyades d'una altra antiga idea inquisitorial: que «la veritat no es descobrix, sinó que es custodia». Darrere de molts populismes moderns hi ha grups

d’interés disfressats d’ideologia, convençuts que posseïxen la veritat i que tenen dret a imposar-la. **I, igual que en el passat, acaben moguts per l’enveja, la venjança i la voluntat de dominar: els mateixos defectes que ja van denunciar Llorente, Montesquieu i Voltaire.**

Este article va ser publicat el 18 d’agost de 2025 en Daily27